

У Х В А Л А
ТРЕТЬОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Присяжнюк Любові Петрівни щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень абзаців четвертого, п'ятого пункту 2 частини першої статті 55 Закону України „Про статус і соціальний захист громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи“

м. К и ї в
2 квітня 2020 року
№ 76-3(II)/2020

Справа № 3-62/2020(114/20)

Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України у складі:

Касмініна Олександра Володимировича – головуючого,
Городовенка Віктора Валентиновича – доповідача,
Первомайського Олега Олексійовича,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Присяжнюк Любові Петрівни щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень абзаців четвертого, п'ятого пункту 2 частини першої статті 55 Закону України „Про статус і соціальний захист громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи“ від 28 лютого 1991 року № 796–XII (Відомості Верховної Ради Української РСР, 1991 р., № 16, ст. 200) зі змінами.

Заслухавши суддю-доповідача Городовенка В.В. та дослідивши матеріали справи, Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а:

1. Присяжнюк Л.П. звернулась до Конституційного Суду України з клопотанням перевірити на відповідність Конституції України (конституційність) положення абзаців четвертого, п'ятого пункту 2 частини першої (за конституційною скаргою – „абз. 3 та абз. 4 пункту 2“) статті 55 Закону України „Про статус і соціальний захист громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи“ від 28 лютого 1991 року № 796–ХІІ зі змінами (далі – Закон), згідно з якими особам, які працювали або проживали на територіях радіоактивного забруднення, пенсії надаються із зменшенням пенсійного віку, встановленого статтею 26 Закону України „Про загальнообов’язкове державне пенсійне страхування“, за наявності відповідного страхового стажу, зменшеного на кількість років зменшення пенсійного віку, але не менше 15 років страхового стажу, зокрема потерпілим від Чорнобильської катастрофи:

– особам, які постійно проживали або постійно проживають чи постійно працювали або постійно працюють у зоні безумовного (обов’язкового) відселення за умови, що вони за станом на 1 січня 1993 року прожили або відпрацювали у цій зоні не менше 2 років, зниження пенсійного віку передбачено на 4 роки та додатково 1 рік за кожний рік проживання, роботи, але не більше 9 років;

– особам, які постійно проживали або постійно проживають чи постійно працювали або постійно працюють у зоні гарантованого добровільного відселення за умови, що вони за станом на 1 січня 1993 року прожили або відпрацювали у цій зоні не менше 3 років, зниження пенсійного віку передбачено на 3 роки та додатково 1 рік за 2 роки проживання, роботи, але не більше 6 років.

Як вважає автор клопотання, положення абзаців четвертого, п'ятого пункту 2 частини першої статті 55 Закону не відповідають положенням статті 16, частини третьої статті 22, частини першої статті 46 Конституції України, а „орган Пенсійного фонду та судові органи в своїх рішеннях використовують“ оспорювані положення Закону у спосіб, що не відповідає Конституції України, „оскільки звужується зміст та обсяг прав і свобод щодо до потерпілих від Чорнобильської катастрофи, які набули статусу потерпілих, як особи які постійно проживали на територіях зон безумовного (обов'язкового) та гарантованого добровільного відселення на день аварії“.

Обґрунтовуючи свої твердження, Присяжнюк Л.П. цитує положення Конституції України, нормативно-правових актів, посилається на Рішення Конституційного Суду України від 25 жовтня 2000 року № 12-рп/2000, а також на судові рішення у своїй справі, а саме рішення Житомирського окружного адміністративного суду від 15 жовтня 2019 року, постанову Сьомого апеляційного адміністративного суду від 24 грудня 2019 року, копії яких долучено до конституційної скарги.

2. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України виходить з такого.

Відповідно до статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційною скаргою є подане до Конституційного Суду України письмове клопотання щодо перевірки на відповідність Конституції України (конституційність) закону України (його окремих положень), що застосований в остаточному судовому рішенні у справі суб'єкта права на конституційну скаргу (частина перша); у конституційній скарзі має міститись обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункт б частини другої).

Згідно зі статтею 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційна скарга вважається прийнятною за умов її відповідності вимогам, передбаченим статтями 55, 56 цього закону (абзац перший частини першої); Конституційний Суд України відмовляє у відкритті конституційного провадження, визнавши конституційну скаргу непринятною, зокрема, якщо її зміст і вимоги є очевидно необґрунтованими (частина четверта).

З долучених до конституційної скарги матеріалів справи вбачається, що Сьомий апеляційний адміністративний суд у постанові від 24 грудня 2019 року, яка є остаточним судовим рішенням у справі суб'єкта права на конституційну скаргу, положення абзацу п'ятого пункту 2 частини першої статті 55 Закону не застосував. Наведене вказує на невідповідність конституційної скарги у частині порушення питання щодо перевірки на відповідність Конституції України оспорюваних положень Закону вимогам частини першої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

Присяжнюк Л.П., стверджуючи про невідповідність оспорюваних положень Закону Конституції України, лише викладає власне бачення їх змісту і того, як Пенсійний фонд України, суди мають застосовувати такі положення щодо вирішення питання надання їй як потерпілій від Чорнобильської катастрофи пенсії зі зниженням пенсійного віку, та фактично висловлює незгоду з ухваленими у її справі судовими рішеннями. Однак зазначене не є обґрунтуванням тверджень щодо неконституційності оспорюваних положень Закону у розумінні пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

Наведене свідчить про наявність підстав для відмови у відкритті конституційного провадження у справі за пунктом 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 55, 56, 58, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту

Конституційного Суду України Третя колегія суддів Другого сенату
Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Присяжнюк Любові Петрівни щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень абзаців четвертого, п'ятого пункту 2 частини першої статті 55 Закону України „Про статус і соціальний захист громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи“ від 28 лютого 1991 року № 796–ХІІ зі змінами на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала Третьої колегії суддів Другого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

**ТРЕТЯ КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**